

שו"ת סיכום הדף היומי

מ"ל: n101@okmail.co.il פקס: 03-5709307 ניתן לקבל כל יום לתיבת מ"ל או לפקס.

לע"נ ר' שמואל ב"ר יצחק זצ"ל

מועד קטן - י"ד

1. **אלו מותרים בכיבוס בגדיהם במועד?**
הבא ממדינת הים, מבית השביה, מבית האסורין ומנודה שהתירו לו ומי שנשאל לחכם והותר לו במועד. מטפחות הידים [שמנגבים בשעת האכילה] ומטפחות הספרים, מטפחות הספג כשיוצאים מבית המרחץ וכן הזבין, הנידות, היולדות, וכל העולין מטומאה לטהרה שחייבים בכיבוס בגדים.
2. **מה הטעם שאר כל אדם אסורין בגילוח ובכיבוס?**
כדי שיזדרזו לגלח ולכבס קודם הרגל ולא יכנסו לרגל כשהן מנוולין. כמו ששנינו: אנשי משמר העובדים על הקורבנות למשך השבוע, אסורין לספר ולכבס. ובחמישי מותרין מפני כבוד השבת. והטעם כדי שלא יכנסו למשמרתן כשהן מנוולין.
3. **אבדה לו אבידה בערב הרגל ולא גלח, האם מותר לו לגלח במועד כיון שנאנס בחיפוש, או שאסור לו כיון שלא מוכח לאחרים שנאנס?**
אבי הוכיח: שאסור, מכך ששנינו לגבי מצות מצויות שנאסרו שמה ישהום. ואסרו אף את סריקי בייתוס, שהיו על ידי דפוס ואין בהם חשש חימוץ משום: יאמרו כל הסריקין אסורין, וסריקי בייתוס מותרין? גם כאן יתמהו לכל אדם אסור לגלח ולו מותר.
הקשה לו ר' זירא: גם במי שיש לו חלוק אחד שמותר לכבס יאמרו כל אדם אסור והוא מותר?
תירץ אבי: מי שיש לו חלוק אחד איזורו מוכיח עליו ולא יטען.
לנוסחת רב אשי - ר' זירא הסתפק: אומן, כגון ספר, שאבדה לו אבידה בערב הרגל, מה דינו, האם כיון שאומן הוא, כולם ראו שנאבד לו ומוכח שאנוס, או שאין זה מפורסם כל כך כמו אלו השנויים במשנתנו. תיקן.
4. **לתנא דמשנתנו הבא ממדינת הים מגלח במועד, ולר' יהודה לא יגלח מפני שיצא מרצון עצמו. מה ביאור מחלוקתם?**
ביצא לטייל לכו"ע אסור, ביצא למזונות לכו"ע מותר. ונחלקו ביצא להרויח יותר, לר' יהודה נחשב כמטייל ולתנא דמשנתנו נחשב כיוצא למזונות.
5. **קטן הנולד במועד ולו שערות ארוכות המצערות אותו התיר שמואל לגלחו שאין לך בית אסורין גדול מזה. מה הדין בנולד קודם המועד?**
ללשון א': משמע שאסור לגלחו, כיון שאפשר היה לגלחו קודם.
והקשו מהברייתא: כל אלו שאמרו חכמים מותר לגלח במועד מותר לו לגלח בימי אבלו, ומשמע שהאסור לגלח במועד אסור לגלח בימי אבלו.
ואם קטן מלפני המועד אסור לגלח, אף בימי אבלו אסור. ונמצא אבילות נוהג בקטן, והרי שנינו מקרעים לקטן מפני עגמת נפש ולא חלים עליו דיני אבילות. **ותרצו:** שיתכן שכוונת הברייתא 'יש מהן אסור ויש מהן מותר'.
ללשון ב': קטן מותר לגלחו במועד אף אם נולד קודם המועד. ולנוסח זה הברייתא לעיל הובאה כראיה שנדחתה.
6. **האם אבל נוהג אבילות במועד? מנודה נוהג נידויו? מצורע נוהג באיסור צרעתו?**
אבל: אינו נוהג אבילותו ברגל. באבילות שחלה לפני המועד, מצות שמחה ברגל שהיא עשה דרבים דוחה אבילות עשה של יחיד. באבילות שחלה במועד, אין עשה של יחיד אבילות, דוחה עשה דרבים.
מנודה: א. רב יוסף הוכיח מדשנינו: דנים נפשות, מכות, ממונות ואם אינו נשמע לפסק דין מנדין אותו. ומשמע שמי שמנודה קודם ודאי נשאר בתוקפו. הקשה לו אבי: יתכן שרק מעיינים בדינו אך לא מנדים ממש. כשם שבדיני נפשות הכוונה רק לעין בדינו ולא לפסוק, כיון שאין הורגים את הנידון במועד משום שימנעו משמחת יו"ט, שהרי סנהדרין שהרגו, אין טועמים כל אותו היום. שנאמר: "לא תאכלו על הדם".
דחה רב יוסף את ההוכחה: שאם מעיינים ולא מודיעים הפסק, נמצאו מענים את דינו. אלא בדיני נפשות במועד, באים הדיינים בבקר ומעיינים, חוזרים לביתם לאכל ולשתות ושוב חוזרים לפני השקיעה לגמור דינו ולהרגו במידה שנתחייב.
ב. **אבי הוכיח** שאינו צריך לנהוג בנידויו, מכך שהתירו לו לגלח ולכבס. ודחה רבא: שההיתר רק למנודה שהלך ופייס את בעל דינו והתירוהו חכמים.
מצורע: אבי הוכיח מכך ששנינו שעולה מטומאתו לטהרתו. משמע שבימי טומאתו נוהג. ונדחה: שהכוונה לא מיבעיא בימי טומאתו שלא נוהג טומאתו, אלא אפילו כשעולה לטהרתו אין גזרין שלא יגלח, שמה לאחר התגלחת ישהו קורבנותיו ליו"ט אחרון, והרי אסור להקריב קרבן יחיד ביו"ט.
ג. **רבא הוכיח** ששנינו והצרוע לרבות כהן גדול. וכה"ג כל השנה לעניין אבילות כמו כל אדם ברגל.